

[Wilhelm]

ilandført, om det er dette at give DONG mulighed for ved det, der er indeholdt i loven om aktiekapital, at varetage denne opgave, eller om det er bekræftelse af gaskontrakten, eller om det er bekræftelse af 1972-koncessionen, og hvad dertil hører, eller om det er det alt sammen på én gang, hvilket de fleste fornuftige mennesker i hvert fald ikke ville kunne tage en entydig stilling til. Det er et fuldstændig umuligt tema for en folkeafstemning, og derfor må vi som sagt gå imod det ændringsforslag.

Men dette, at vi i øvrigt kunne have accepteret og i og for sig med glæde ville have stemt for dette lovforslag uden § 3, betyder ikke accept af gaskontrakten; den står der heller ikke noget om uden for § 3. Vi mener, at gaskontrakten er en dårlig kontrakt, men man kan vurdere den ud fra to synspunkter. Man kan vurdere den ud fra det synspunkt, at forhandlerne fra staten og DONG har været anbragt i en håbløs situation, fordi de forhandlede på grundlag af koncessionsvilkårene.

Lad os så se på, om det egentlig er så ringe i forhold til, hvad de ellers kunne have købt i udlandet, for det er jo faktisk udlandet, de forhandler med, især hvis de ikke får rygdækning til at benytte de tommeskruer, som findes deri, at det er den samme regering, som er bevillingsgiver i denne sag. Da er det måske ikke så håbløs en kontrakt, men heller ikke aldeles fremragende. Der er eskalationsbestemmelserne, der er også selve basisprisen, der, som vi har fået oplyst under udvalgsarbejdet, jo i virkeligheden svarer til det, som Ruhrgas kan levere gas for ved byporten. Det skal den danske stat med sit DONG-selskab købe gas for leveret ab platform langt ude i Nordsøen og derefter betale transport af. Det er i sig selv ikke for fremragende, men reguleringen af denne basispris er, som de forløbne måneder allerede har demonstreret, noget af en katastrofe. Det er, når det kommer til stykket, Rotterdampriserne, der bestemmer den regulering helt og holdent. Den danske tredjedel ryger jo ud af billedet, hvis den afviger for meget, og det gør den nok – forhåbentlig da, må man næsten sige – og de to andre er, når det kommer til stykket, Rotterdamprisen. Vi ved i dag – det kan man læse i enhver avis, måske ikke lige i dag, jeg har ikke set dem, men i de foregående dage – at Rotterdampriserne

nu er over det dobbelte af OPEC-landenes pris, og det er dem, man har indsat som den bestemmende priskfaktor i reguleringen af gaspriserne.

Vi har undervejs gjort noget ud af at få opklaret, hvad det egentlig var for kryptiske bemærkninger, der fandtes i de forskellige resumeer om skatteklausulen. Det er for så vidt blevet opklaret, som det langt om længe lykkedes at få at vide, at regeringen altså mener, den kan inddrage realprisstigningerne, uden at DUC har overvæltningensmulighed, men det, det tog meget lang tid at få at vide, var, at DUC altså er uenig i det, og at det altså i virkeligheden ender med at blive et slagsmål om, hvad koncessionen tillader.

Jeg synes, at starten på det slagsmål har været alt andet end lovende og ikke gør statens synspunkt alt for troværdigt, når vi samtidig får at vide, at man ikke skal interessere sig alt for meget for denne her beskatningsmulighed og da slet ikke nu, og at det på det nærmeste ville være magtfordrejning, hvis staten allerede i dag begyndte at tage stilling til, om man ville bruge denne mulighed, og, som både energiudvalgets formand og handelsministeren udtalte til et blad forleden dag, at det jo var lidt tåbeligt – jeg er ikke sikker på, at det var det ord, der blev brugt, men det var faktisk indholdet – at diskutere sådanne hypotetiske realprisstigninger. Det er noget, man siger på et tidspunkt, hvor disse realprisstigninger på kontraktvolumenet allerede beløber sig til over 6 mia kr. i de tre måneder, der er gået, siden prisen blev aftalt.

Realprisstigningerne, når priserne reguleres på den måde, som det står i kontrakten, og hvor Rotterdampriserne bliver alt afgørende, har allerede været så høje, at den inddragelsesmulighed, som regeringen påstår den har, men som DUC altså bestrider, allerede i dag drejer sig om i hvert fald 6 mia kr.; det bliver hurtigt mere. Når man dér taler om, at det ville være magtfordrejning i dag at tilkendegive, at man agtede at benytte sig af den, kunne jeg godt lide at vide, hvornår den nogen sinde kan benyttes, uden at der er tale om magtfordrejning. Når man taler om hypotetiske værdistigninger eller realprisstigninger, når de faktisk er slået igennem i et sådant omfang, som vi næppe – forhåbentlig da – kan vente tilsvarende hurtigt og hårdt i de næste mange år, så er det, man bliver en smule skeptisk over for, hvor